

Sygn. akt II AKz 508/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Piotr Mirek

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Andrzeja Kuklisa**

po rozpoznaniu w sprawie A. W. (W.)

podejrzanego o popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 3 oraz 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 10 sierpnia 2015 roku sygn. akt V Kp 371/15

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt V Kp 371/15, Sąd Okręgowy w Katowicach uwzględniając wniosek prokuratora częściowo przedłużył okres stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego A. W., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z dnia 15 maja 2015 r., sygn. akt IV Kp 156/15 do dnia 11 listopada 2015 r., do godziny 17.55.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca podejrzanego, który zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

- art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne uznanie, że w sprawie istnieje obawa, że podejrzany w bezprawny sposób będzie utrudniał tok toczącego się przeciwko niemu postępowania, zwłaszcza, iż podejrzany przyznał się do posiadania środków odurzających w całości, a w niniejszej sprawie nie ma żadnego dowodu świadczącego o tym aby współdziałał z innymi osobami, bądź chciał wprowadzić posiadane przez siebie środki do obrotu, a co za tym idzie nie ma obawy matactwa ze strony podejrzanego;
- art. 258 § 2 poprzez błędne uznanie, iż z uwagi na grożącą podejrzanemu surową karę będzie on starał się w sposób bezprawny wpływać na tok postępowania;
- art. 259 § 1 pkt 2 poprzez nieodstąpienie od tymczasowego aresztowania w sytuacji gdy pozbawienie podejrzanego wolności pociąga wyjątkowo ciężkie skutki dla jego najbliższej rodziny.

Z daleko idącej ostrożności procesowej obrońca zarzucił nadto obrazę:

- art. 257 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady minimalizacji środków zapobiegawczych, będącej negatywną przesłanką stosowania tymczasowego aresztowania i zastosowanie tego najsurowszego środka w sytuacji, gdy inne środki zapobiegawcze byłyby wystarczające

Zarzucając powyższe obrońca wniósł o:

- o uchYLENIE zaskarżonego orzeczenia w całości,

a z daleko idącej ostrożności procesowej:

- o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez orzeczenie wobec podejrzanego środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym w postaci poręczenia majątkowego, zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu oraz oddania podejrzanego pod dozór policji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wniesione przez obrońcę zażalenie nie jest zasadne, stąd nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza akt sprawy potwierdza bowiem zasadność dalszego przedłużenia na okres do 11 listopada 2015 roku stosowania wobec podejrzanego A. W. izolacyjnego środka zapobiegawczego, wobec aktualności przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych jak i przesłanek szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania wynikających z treści art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k.

Słusznie w związku z tym Sąd Okręgowy stwierdził, iż dowody zebrane w postępowaniu przygotowawczym w postaci wyjaśnień podejrzanego, protokołu tymczasowego zajęcia mienia, zeznań świadków, protokołów przeszukań, dokumentacji fotograficznej, protokołu użycia testerów narkotykowych, protokołów oględzin rzeczy, opinii biegłych z zakresu toksykologii, opinii biegłych z zakresu informatyki, pozwalają na stwierdzenie nie tylko samego faktu posiadania przez podejrzanego środków odurzających, mogącego pociągać za sobą odpowiedzialność z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ale również dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez A. W. zarzucanych mu czynów. Natomiast w świetle zarzutów obrońcy należy wskazać, iż powyższa ocena nie oznacza rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie podejrzanego, gdyż będzie to możliwe dopiero po przeprowadzeniu postępowania sądowego, a dokonana została jedynie w aspekcie zasadności stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na etapie postępowania przygotowawczego.

Sąd I instancji prawidłowo również przyjął, że w przypadku podejrzanego niezbędne jest stosowanie najsurowszego ze środków zapobiegawczych w postaci tymczasowego aresztowania, z uwagi na występującą w sprawie przesłankę szczególną z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Podejrzanemu zarzuca się popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 3 oraz 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, których specyfika wskazuje na funkcjonowanie w kręgu osób - dostawców i odbiorców. Z kolei charakterystyka tego rodzaju grup uzasadnia obawę podejmowania przez podejrzanego bezprawnych prób wpływania na zeznania lub wyjaśnienia innych osób, tym bardziej, że z dokonanych dotychczas ustaleń w sprawie wynika, że podejrzany przed zatrzymaniem telefonicznie kontaktował się z nieustalonymi osobami zamieszkującymi na terenie Czech.

Natomiast fakt, że do chwili zastosowania tymczasowego aresztowania podejrzany przekraczał granicę z wyżej wymienionym państwem stwarza uzasadnioną obawę ucieczki lub ukrywania się podejrzanego w razie odstąpienia od stosowania izolacyjnych środków zapobiegawczych. Tym samym trafnie wskazano w zaskarżonym postanowieniu na występowanie przesłanki określonej w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.

Ponadto należy wskazać, iż podejrzanemu zarzucono dopuszczenie się przestępstw zagrożonych surową karą, na co zwrócił też uwagę Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu, co w połączeniu z występującym w niniejszej sprawie

wysokim stopniem społecznej ich szkodliwości, charakterem i okolicznościami zarzucanych czynów uprawnia do przyjęcia stanowiska, że w przypadku potwierdzenia w procesie sprawstwa i winy, w pełni realnym jest wymierzenie podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności.

Jak zaś wprost wynika z art. 258 § 2 k.p.k. groźba wymierzenia surowej kary może wskazywać na istnienie obaw utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których mowa w art. 258 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności, w tym rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę stosowania środka zapobiegawczego oraz ich nasilenie i zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania uznać należy, że właściwie uznał Sąd Okręgowy, iż w dalszym ciągu jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy jest w stanie zabezpieczyć dalszy prawidłowy tok postępowania przygotowawczego, zaś zastosowanie łagodniejszego środka zapobiegawczego, wiążącego się z pozostawianiem podejrzanego na wolności, nie jest obecnie możliwe ze względów wskazanych w wyżej przeprowadzonych rozważaniach.

Wobec stwierdzenia powyższego, za chybiony należy uznać także podniesiony przez obrońcę zarzut naruszenia art. 257 § 1 k.p.k. Podkreślić bowiem należy, iż wykazanie, że w toku postępowania w przedmiocie tymczasowego aresztowania doszło do naruszenia dyrektywy minimalizacji środków zapobiegawczych, wedle której tymczasowe aresztowanie stosowane powinno być jako ultima ratio, wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej dyrektywy (postanowienie SA w Katowicach z dnia 14 kwietnia 2010 roku, II AKz 236/10, KZS 2010/6/70), czego w żadnej mierze nie uczynił obrońca. Z kolei wobec spełnienia wskazanych wyżej przesłanek tymczasowego aresztowania, nie można mówić o naruszeniu dyrektywy minimalizacji środków zapobiegawczych.

Jednocześnie podkreślić należy, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania określone w art. 259 § 1 k.p.k. Podniesione przez skarżącego okoliczności dotyczące sytuacji rodzinnej podejrzanego nie stanowią argumentu przemawiającego za odstąpieniem od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. Tymczasowe aresztowanie zawsze pociąga za sobą niedogodności dla osób pozbawionych wolności oraz ich rodzin i sytuacja zastana na gruncie przedmiotowej sprawy nie może być oceniona jako szczególna lub wyjątkowa.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz przeprowadzone rozważania, a nadto nie dopatrując się w sprawie ujemnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

Odnosząc się natomiast do wskazywanego przez obrońcę podejrzanego na posiedzeniu faktu złożenia przez podejrzanego wniosku o dobrowolne poddanie się karze stwierdzić trzeba, że fakt ten nie stanowi jeszcze podstawy do odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania. Jeżeli zaistnieją okoliczności uzasadniające inne spojrzenie na sytuację procesową podejrzanego prokurator w każdym czasie będzie mógł uchylić stosowanie tymczasowego aresztowania.

Z.

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu oraz obrońcy,

- akta zwrócić.

Katowice, dnia 2 września 2015 roku.